

31. "Hwarthån nu, hwarthån, o barmhertige Gud!
Hwarthån mig på jorden nu wända?" Förlorad, för-
twiflad till heder och hopp, Hon till den olyckliga träd-
gården lopp, Att göra på lifwet en anda.

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot, Hon
tröp till den lösbundna salen Der tog hon sitt låger
bland wifnande spån, På rastande lös i den yrande
snön, Der låg hon, bestormad af qwalen.

33. En gråtande goße hon framfödde der Med wild,
outsägelig smärta, Nu såg hon sitt ödes förfärliga
mål, Hon ref ur det yfwiga håret en nål, Och stack
i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga mord, Åt!
då hennes sans återwänder, Hon ryfte af sasa för sam-
metets liud: "Hwad gjorde jag nu, min Herre och
Gud!" Hon ropte och wred sina händer.

35. Hon uppres med blodiga händer en graf Mid
dammen inunder en backe, "Der hwile i Gud, min
olycklige son! Der hwile för alltid från jemmer och
hån. Från steglen mig korparne backe!"

36. Och detta är blöket, som sorgligt och hemst,
Mid groddammen flammor och stiner; Der har ingen
wert hwarken rot eller hägn, Ei någonsin faller der
dagg eller regn, Blott vinden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt, bakom trädgårdens mur,
Låg högt ibland steglen och hjulen, Ser hennes ödd-
stalle ännu från en stång — Ser ned öfwer grafwen,
blott tre qwarter lång — Så dyser, så tom och så
mulen.

38. Der smyger en flugga så sorglig och blek, När
nätterna steglen betäcka, Från galgbacken neder till
groddammens strand Will släcka den lilla oroliga
brand — Och suckar, och kan den ej släcka.

N y s p i n g,

tryckt hos P. E. Winge, 1829.

Säljes i Björnstaßls Bokhandel i Westergås.

GS 1153

Prestens Dotter i Taubenhain.

Sj. f. Alonzo den tappre och son Imogene ic.

I Kyrkoherdens trädgård mid Taubenhain Går ett
af de nattliga spöken, Det pustar så ångsligt mid
lössalens fot, Det rastlar och prastlar och spjernar es
mot, Likt dufwan, som gripes af höken.

2. Mid groddammen smyger om natten ett blöf,
Som sorgligt flammor och stiner; Der har ingen wert
hwarken rot eller hägn, Ei någonsin faller der dagg
eller regn, Blott vinden der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain Stod ännu
i flor som en blomma, Och menlös war flickan, och
wacker hon war, En mängd af Friare alla dar Till
henne i Prestgården komma.

4. Der borta om backen, på kullen ett Slott Ser
ned öfwer Byen i dalen Det prälar så präktigt med
rikdom och småt; Som speglar dess fensler, som stål
är dess tak, Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus: Bon Fala
kenslen, säger min saga. Att Slottet såg Jungfrun
beständigt på sned Beständigt slog hjertat när unga
herrn red, I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han stref, Om-
randadt med gyllene kanter, Han sände, infattad i
perlor och guld, Sin blid uti hjertsform, så nyter
och huld, Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå, Haf
mod att ge forgen åt alla, Långt bättre är lotten,
som dig är bestård, Dig tror jag den ståtliga Riddare
wärd, Som bönder och gods kan befalla."

8. "Jag önskar gerna med dig ett par ord I hem-
lig förtrolighet språka Jag wäntar så höra mitt öde
af dig; Kom — frukta för intet, förtro dig åt mig;
Kom, låt mig i aften dig råka."

9. "I aften mid midnatt, hör waktelens sång,
I hwetåfvern nedan om hagen, När näktergalbanen då
lockar sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande
ljub Kom, låt mig ej blifwa bedragen!"

10. Han kom, i sin yfswiga slångkappa svept Han kom wid den mörkaste stunden Han smög sig, omgiordad med wapen och spjut, Så tyst som en fjäder — så tyst smög han ut, Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gälla slag I hwetåtern nedan om hagen. — När nåktergalhanen då lockat sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud, Kom flickan. — Han blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med svekfulla ord Till dra och hjerta sig leta, Den ålskande alltid så lättrogen är Han wiste att med sina ömma begär Den qwinliga swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så heligt och dyrt; Han wiste så listigt sig slicka, Att huru hon stridde och huru han brann, Blef hon öfwerwunnen, och åter swor han: "Det skall icke ångra dig, flicka!"

14. De gingo till lössalen, dyster och tyst, Af blommmande häggar omhwißtad: Der slog hennes hjerta, der glödde dess mun, Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund, Så grymt och så nesligt förgiftad.

15. Så snart årtidnglarne rundtomkring De wissnade blommorna strödde, War flickans munterhet redan sin kos, Till snö förblefnade kindernas ros, Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens slägt I gulnade wägor sig häfwa, Och kerkbären, rodnande, båda sin höst: Då swälde hos flickan dess flotrunda bröst, Och tröjorna blefwo för snäfwa.

17. När lian gick fram öfwer ångar och fält, Så underlig slickan sig kände; När höstwinden fram öfwer markena drog, Och regnskuren stridt uti rågstubben slog, Hon dölsde ej mer sitt elände.

18. Dess Fader, en hård, ohwefelig man, Skrek högt till den arma Rosetta; "Föraktliga flicka! hwad har du nu gjort? Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort, Och skaffa försörjarn till råtta!"

19. Han snodde dess yfswiga hår om sin hand, Så grymt war hans faderne-wälde. Här halp ingen flagan, här halp ingen bön; Han slog henne — huden, så hwit och så röd, Den blödde, den swed och den swälde.

20. Han dref henne ut i en kolswart natt, Der kring henne stormarne tjuta Hon flättrar de törniga

klipporna opp Och trefwar till Falkensstens port, i det hopp Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "O! we mig, att du mig till moder har gjort För än du mig gjorde till maka! Se här, ack! se här nu min grusliga lott, Den lön som jag bär för mitt nesliga brott, Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig snyftande, intill hans bröst, Hon tigger, hon ber och hon gråter: "Den nesa, du gjort mig, förbättra igen, Och är du densamme som gjorde mig den, Så gif mig min ära nu åter."

23. Han swarade: "Flicka, det gör mig rätt ondt, Det skall mig din far så betala Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig förplåkning och stötsel, och sedan med dig Jag här om får vidare tala."

24. "Ack! frågan är icke om stötsel och bröd; Det ger mig ej åter min ära. Du swor en gång beligt att ta mig till Brud: Så kom då att nu, inför vittnen och Gud, Af Fader och Prest mig begära."

25. "Narraktiga flicka! så mente jag ej; Hur kan jag till Hustru dig taga? Jag drar ju min härkomst af adelligt blod, Och blott för din like kan du wara god: Min Att skulle skämmas och klaga."

26. "Min wän, jag skall göra för dig hwad jag kan, Min Hustrufru skall du så blifwa. Se'n har jag en Jägare, wacker och ung — Han winner ditt tycke — det kostar min pung Och spelet wi vidare drifwa."

27. "Att Gud dig, förrådisse, nedrige hos! Till helo mete måtte fördomma! Som Fru jag wånarar ditt Adliga blod; Men mins du den stunden då du hade mod Din Att för din låga att glömma?"

28. "Så gå då och tag dig en Adelig Fru: För stråkligt skall bladet sig wända Gud höre, Gud se och Gud dömmen oss nu! Och måtte en usling, så nedrig som du, Din Adliga sång en gång stända."

29. "Då känne du, niding! hur roligt det är För twifla om ära och lycka, Gör då på din skamliga lefnad ett slut Och rasande dig genom tinningen stjut Och se'n må dig dieflarne stycka."

30. Hon ryfste förfärligt, men samlade sig; Så sprang hon förtwiflad tillbaka, Blad törnen och tistlar, med blödande hål, Förstörd och förwirrad till sinnen och själ, Dem harmen och lidandet skaka.